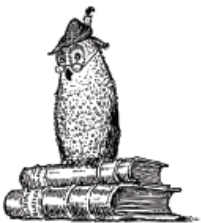

Kadri Görkem
Aka

#kukumavdergi

“Dedim ki, "
bu bir fırsattır
barışmak için
birbirinizle,
doldurun
hendeği
toprakla, yetin
yine kendi
kendinize!”

KUNDASA'NIN GÜVERCİNLERİ

Mektubumu okumakta olan değerli okuyucu; selam olsun sana! Benim ismim Giercotti Sladom. İyice bir sihirbaz ve çok pabuç eskitmiş bir seyyahım. Sizin masal diye bildiklerinizin gerçek olduğu bir diyarda yaşarım. Çok gezer, çok şeyler görürüm. Bazen de bunlardan aklımda yer eden hikayeleri böyle mektuplara yazar, bir yerlerde bırakırım. Çok badireler atlattım; kara büyücülerle sihir yarıştırmış, ejderhalarla cenk eden yiğitler tanıdım. Anlayacağınız, benim gezdiğim topraklar, sizin bildiğinizden biraz farklıdır. Ancak bazı şeyler farklı olsa da, bazı şeyler de tıpatıp aynıdır. Gelin görün ki aklımda en çok yer eden badireler de bu aynı olanlardandır. Vaktinizi bahşederseniz bir tanesini paylaşayım.

Nice zaman önce, seyahatlerim, beni, büyük bir ormanın ardında saklı olduğu için pek kimselerin bilmediği Kundasa adında güzel bir kasabaya getirmişti. Bir ucunda tertemiz bir ırmağa kıyısı, diğer ucunda ise mahsul yetiştirmeye çok elverişli verimli toprakları olan bu mekânı pek beğenmiş, burada epeyce konaklamıştım. Her bir şeyi pek hoş olan bu yerin tek sıkıntısı; kasabaya girip çıkmanın tek yolunun ancak üç gün üç gecede aşılabilen o tehlikeli, karanlık ormandan geçmesiydi.

Ancak bu durum, kasaba halkının gönlüne dert oluyor değildi, zira ihtiyaçları olan her şeye oracıkta sahiptiler ve o yüzden birinin kasabadan gitmesinin gerekmesi pek nadir bir durumdu.

Yüzümü kırıştırıp, sakalımı uzatan uzun senelerin ardından içimden Kundasa'yı tekrar görmek gelince yola koyuluverdim. Özlemini hissettiğim bu topraklara ulaşmak için üç gün, üç gece türlü zorluklarla o kara ormanı kat ettim.

Vardığımda ise Kundasa'yı aynı seneler önce bıraktığım gibi ancak bir o kadar da değişmiş buldum.

Bir bakışta göze farklı gelen bir şey yok gibiydi, ta ki kasabanın ortasına kazılmış hendeği görene kadar. İki tarafında birbirlerine dönük mızraklı muhafızların nöbet beklediği bu hendek, Kundasa'yı ikiye bölmüş, zaten halk da hendeğin ne tarafında kaldığına göre memleketine Batı Kundasa ve Doğu Kundasa olarak hitap eder olmuştu. Sormadım ama hitabın, hendekten kaynaklanmadığı, hendeğin bu değişen hitap tarzı yüzünden kazılmış olduğu kanaatimdir.

İşler nasıl bu raddeye gelmiş diye merak edersiniz sanırım. Etmek de icap eder, zira ben de ettim. Anladığım kadarıyla meselenin kaynağı, geçen yıllar içinde kasabada türemiş, halk arasında Ugudu adıyla bilinen bir çeşit kızıl güvercindir.

Bu kuşlar bir gün aniden ortaya çıkmış, sonra da hızla çoğalmışlar buralarda. Ziyaretim sırasında ben de çok gördüm, güzel bir hayvandır. Ancak mesele, bu tatlı kuşlara ithaf edilen anlamdadır.

Kasabanın bir kesimi, bu kuşların uğurlu olduğuna inanmışlar, zira bunlar ilk ortaya çıktığı zaman Kundasa'nın doğu tarafında bazı hayırlı olaylar yaşanmış. Lakin bu aynı zamanlarda Kundasa'nın batı tarafında ise çok sıkıntılar yaşanmış, sebep o olacak ki, onlar da bu hayvanların uğursuz olduğuna kanaat getirmişler.

Tesadüftür diyebilirsiniz sevgili okuyucu ya da belki siz de bu kızıl güvercinlere rastlamış ve ardından yaşadıklarınızla bu hayvanların uğur veya bela getirdiğine ikna olmuşsunuzdur. Kundasa'yı da Ugudaları da kendi gözüyle görmüş biri olmama rağmen benim kesin bir şey söyleyebilmem zordur, zira bir sihirbaz olarak efsunlu nice yaratıklar, insan takdirinin ötesinde açılan kısmetler ve bağlanan kaderler gördüm. Ancak boş hurafelere kapılıp giden nicelerini de gördü bu ihtiyar gözler.

Öyle ya da böyle, sonuçta hal böyle! Doğu kesimi bu kuşlara yem ve su dolu sunaklar yaparken, batıda ise bahçelere korkuluklar dikilmiş, konmasınlar diye evlerin çatısına dikenler çakılmış. Bir süre de böyle gitmiş bu işler ancak çok da gidememiş. Doğuda Ugudalara yem koymayanın, batıda ise gördü mü bahçesinden kovalamayanın düşman görülür olması kısa, bu işin büyüüp bu kişilerin diğer tarafa sürülmesi daha da kısa sürmüştü. Anlaşmazlıklar, husumete, husumet de nefrete dönünce sonunda da hendek kazılmış. Doğulular batıya, batılılar da doğuya geçirilmez olmuş. Ugudalar uçarak hendeğin üzerinden geçiyor tabii.

Bir süre Doğu Kundasa'da konakladım. Bana çok iyi davrandılar. İkramda cömertlik, misafirperverlikte samimiyet gösterdiler. Sonra Batı Kundasa'ya geçtim. Orada da aynen bir o kadar iyi ağırlandım. Lakin batı tarafına geçmeden önce, doğulular beni "gittiğin yerdekiler bize benzemez, zalimdirler," diye uyardı. Benzer biçimde batı tarafındayken de uyardılar beni "sakın doğu tarafına dönme, bize benzemezler, kötülük ederler," diye. İki tarafında lafları enteresan gelmişti bu yaşlı sihirbaza. Orada yaşayanlar doğu mu yoksa batı mı söylemese, zira mümkün değildi insanın "hangi" Kundasa'da olduğunu anlaması.

Konaklamam uzun sürünce fark ettim ki, Kundasa'nın eski refahından hak getire. Sebebini anlamak da pek bir kolay biraz düşününce. Kundasa ortadan bölününce, kalmamış erişimleri ne batıdakilerin nehre, ne de doğudakilerin tarım arazilerine.

Bir taraf susuz, diğer taraf aç kalmış böylece. Husumet büyük olunca ticaret de edememişler birbirleriyle. Böylece iki taraf da düzenli seyahat eder olmuş o karanlık ormanın içine. Kimi ormanın ötesinden nehir kıyısına ulaşmak, kimi de yiyecek edinmek niyetiyle. Lakin vaziyet görüldüğünden beter görüldü gözüme.

Çok sayıda öksüz ve yetim gördü bu yaşlı sihirbaz Kundasa'ya o son gittiğinde. İki Kundasa'da da hal öyle. Dediler ki bana "orman yolculuğu zor olduğundan böyle." Yitmiş gitmiş nice canlar bir yudum su, bir gıdım aş peşinde. "Giden bazen dönmez, nicelerinin istikbali de bilinmez," dediler bana sual edince. Ama o kadar basit gelmedi bu iş, bu ihtiyar gezgine. Ben de bir gün hazırladım erzağımı, girdim tekrar o kara ormanın içine. Bu serüvene atıldım değerli okuyucum, çünkü bir his doğmuştu içime. O ormana, yıllar önce geldiğimde hissetmediğim bir fenalık dadanmıştı, öyle hissettim yüreğimde. Günler, geceler boyu gezdim o kara ormanın yüreğinde. Derken, karanlıktan göz gözü görmeyen bir gece kımıldadı yapraklar rüzgârın esmediği bir yönde. Çıtırtılar inledi sessizliğin içinde binlerce ayak sesinin nameleriyle.

Ormana dadanmış o bela yaklaştı bana kana susamış nefesiyle. İşte o anda ayağa fırladım değerli okuyucum. Övünmek ayıptır elbet lakin sihrim kuvvetlidir yılların tecrübesiyle; efsunlu bir ateş püskürttüm havaya, kıvılcımlar saçıldı çevreye. O anda gördüm karşımdaki illeti bütün heybetiyle. Tarif etmesi zor ancak illa sizin diyarınızdan bir şeye benzetmek gerekirse, bir çıyan diyebilirim ama belki kırk adam cüssesinde! Şaşırdı kaldı, ona attığım sihirli alevler içerisinde. Haykırdım ona "Sonun geldi ifrit! Kundasa'nın masum insanların etiyile bir daha beslenemeyeceksin," diye. Ancak o anda durdu yaratık, baktı gözlerimin içine ve insan diliyle konuştu benimle. Tısladı "Onların etini yediğim doğrudur ama benim beslendiğim asıl şey başkadır," diye. Düellomuz, münakaşaya dönmüştü bu noktada sevgili okuyucu. Laf atıştık, söz yarıştırdık birbirimizle. Hem lafta hem de sihrimle üstün de geldim hain mahlukata nihayetiyle. Ancak tam sihrimle bölecektim ki bu illeti ikiye, canavar bir şart koştu eğer ölecekse. "Bugüne kadar gözüme kestirdiğim kimseyi sağ komadım, görmedi beni kimse. O yüzden kasaba halkı benden habersizdir.

Dön, onlara beni anlat. Öleceksem eğer, bu senin sihrinle değil, onlar ormana gelmeyi kesince açlıktan olsun," dedi. Sevgili okuyucu, böyle durumlarda centilmence davranmak, ölümünü kabullenmiş bir rakibe nezaket etmek adaptandır.

Ben de kabul ettim canavarın şartını. Döndüm Kundasa'ya, topladım halkı çevreme. Hem doğu, hem de batıdakileri hep birlikte. Anlattım onlara ormanda yatan tehlikeyi, nice hemşerilerinin neden gidip de dönmediğini. Dedim ki: "bu bir fırsattır barışmak için birbirinizle, doldurun hendeği toprakla, yetin yine kendi kendinize!" Bir an düşündüler demek isterdim sevgili okuyucu ama düşünmediler bile. Birbirlerinde ve farklılıklarında aradılar canavarın ormana musallat olmasının kabahatini hiddet ve nefretle. İthamların ve hakaretlerin havada uçuşmasını izledim nicesiyle.

Nihayetinde ben bohçamı toplayıp giderken ise hendeğin iki tarafına birer de duvar örülüyordu bir zamanlar halkı birbirine kardeş olan bu memlekette. Dönüş yolunda ormandan geçerken o dev çıyanı bir kez daha gördüm ahir gözlerimle. Sessizce tünemiş bir kayanın üzerine, ormanın girişini izliyordu bir dahaki avının beklentisinin şehvetiyle. İşte bu yaşlı sihirbaz o an anladı canavarın ne demek istediğini o gece. Zira canavar Kundasa halkının etini yese de onun beslendiği şey aslında onların yüreğinde eksik olan bambaşka bir şeydi hakikatinde. Ve o dev çıyan asla karnı aç gezmeyecekti, o kıymetli şey eksik olduğu müddetçe.

Sağ ol kıymetli okuyucu, sabrettin bir ihtiyar sihirbazın kelimeleriyle dolu bu mektubun sonunu getirmeye. Niyetim biraz havadis, biraz nasihat, biraz da muhabbettir elbetinde. Bu mektupta sihrimden ufak da bir pay vardır, size kısmet getire.

Olur ya, eğer yolunuz bir gün çok uzaklara, Kundasa'ya düşerse, bu yazdıklarım olsun kulağınızda inci bir küpe.